

Utassy Főrséf

CSILLAGVIRÁGVÁZA

Nagy Lászlónak

Pokoljáró Arkangyalad
küsröbömre tetted,
kicsinonítottad napom,
hogy beleseremek.

Szemöldöke patkó,
szeme benakadt té,
tekintete rigás rajtam,
létkető holdarló.

Cimpain a függő
repedt csokószenyő,
melltartója szelvélt földgömb,
csillaga derengő.

Hogy enig az út! Bályán,
minden fán hangyan van.
Félrevenik a világot.
Hagyamban az Arzgal!

Szája, mint a dögbút...
Fél a Hilehitvány!
Mellék borzong a papirus.
En írok, Ő diktál.

Ökörnyáron forog a Föld!
Hél nap és két éjjel
ropja már a fergelegest
szikra a pernyével.

Ég a bálnaziros tenger,
zöld óceán zuhog:
microda kaláxeli kőzút!
Gétsmit bugyborog.

pitereg a pingvines part,
tolong a hegy, a dombr,
megkerzül a „barányos éj”
tüzes tehenkolomp

hull a pacirlatozóira:
vántotta lesz a dal!
a pilóta égve kormál,
propeller-láng hadar,

s megered a két levegő,
zuhog, zuhog, zuhog:
piros kardvirágba dőlnek
a virágárusok,

s izzik az isten sisakja!
dömpöpolo duhog,
indul a korom-körmenet,
s forog a Föld, forog!

toronyok törnek: ó, csillagász,
szemed párkányára
négy égtájról csörömpöl a
CSILLAGVIRÁGVÁZA.

Szatumusz-jeggyűrűm
ujjamon megolvad:
SZERELEM SZERELEM
jaj, szerelem, hol vagy.

hol vagy te bimbó-ereszi ??
Szétfestik az öböl,
s fujem fölött, mint kikamvadt
csontcsillag tündeköl.